

Når jeg starter med disse generelle betragtninger, er det jo selvfølgelig, fordi vi siger, at der ikke skal komme nogen og sige: Af principielle grunde og for at fjerne dig fra arbejdsløshedskøen eller fra en eller anden statistik skal du ind på en speciel uddannelse, for det har vi fundet ud af er en god idé. Ikke betydende, at de absolut har brug for den, ikke betydende, at det vil give dem nogen kvalifikationer til at gå ind på arbejdsmarkedet bagefter, men betydende, at de er ude af statistikken. Og så er vi – kan jeg godt garantere for – så langt fra det, der er regeringens opfattelse, som det næsten kan lade sig gøre.

Ministeren sagde klart og tydeligt, at målet var 50.000-60.000 helårspladser yderligere, og var lidt stolt af, at vi nu var ved at nærme os her i 1995-96, så vidt jeg forstod, ca. 20.000 ekstra pladser. Det er jo selvfølgelig flot, hvis man kan fjerne dem fra statistikken.

Jeg spørger: Hvilke kvalifikationer får de folk, efter at de har gået på alle disse fine kurser? Er det, som ministeren gav udtryk for, blot generelle kvalifikationer?

Og så må jeg sætte en lille parentes og spørge ministeren: Og hvad betyder så det? Hvem fastsætter de krav til generelle kvalifikationer for det enkelte menneske? Er det ministerens kvalitetskrav, eller er det det enkelte menneskes kvalitetskrav? Er det kravet om, at den enkelte føler sig bedre udrustet til at gå ud og få et job, eller er det blot det, at man har fået tiden til at gå?

Ministeren sagde også yderligere: Det er bløde kvalifikationer. Jeg tror, det var arbejdsministeren, der brugte det udtryk. Jeg ved egentlig ikke, i hvilken arbejdsituation man har brug for bløde kvalifikationer. Men jeg kan godt følge, når man begynder at tale om, at det måske var en idé at motivere folk til at tage det arbejde, de er blevet anvist, og ikke sige: Åh, jeg er nok nødt til at tage endnu et kursus.

Jeg er med på, at der også blev talt om jobrotationer, og der er blevet talt om uddannelsesorlov og meget andet. Hvad er det for nogle reformer? Fremskridtspartiet er i hvert fald ikke enig i, at det, der er blevet talt om fra regeringens side, er en reform; det er ikke andet end en reform for reformens skyld.

Hr. Aage Frandsen fra SF sagde faktisk det allermest rigtige, og det er første gang, jeg har hørt SF sige det, så det vil jeg gerne have lov at gentage: Værdierne skabes ud af produktionen. Jeg blev så glad for, at selv SF har erkendt det. Det er jo så sandt, som det kan siges, at uden

produktion kan det i øvrigt være det samme alt sammen, for så tjenes der ingen penge.

Men så kan det ikke nytte noget, SF samtidig siger, at nu skal vi lave finansiering. Vi finder nogle gode nye modeller, og så laver vi nogle nye uddannelsesfonde, som betales af arbejdsgiveren og også af det offentlige, hvis de er arbejdsgivere. Både de private og de offentlige arbejdsgivere kan få lov at betale gildet her.

Er det slet ikke gået op for SF, at der rent faktisk er nogle produktionsmuligheder i ikke yderligere at brandskatte dansk produktion? Er det virkelig så fremmed for SF at tænke så langt, at sige: Hvis nu vi gav dem lempeligere muligheder, kunne det være, de ville producere mere og derfor ansætte nogle flere mennesker? Jeg tror godt, at hr. Aage Frandsen kan forstå tankegangen. Jeg tror også på, at hr. Aage Frandsen vil værdsætte, hvis der kommer flere i arbejde, frem for blot at sætte ind med bløde kvalifikationskrav – ja, beskæftigelsesterapier for at sige det groft.

Hr. Poul Erik Dyrland var inde på, at der skulle være et forpligtende samarbejde mellem de små og mellemstore virksomheder med hensyn til uddannelse. Det var hans idé til denne nye reform, som vi jo i virkeligheden taler om. Og så skulle der lidt flere penge til den pædagogiske udvikling af arbejdskraften.

Jeg tror stadig væk, at Fremskridtspartiet har utrolig meget ret, når de siger: Det, der skal til, er, at vi forkæler arbejdslivet, arbejdsgiverne, så vi får dem til at ansætte flere mennesker, så de har råd til, lyst til og kan overkomme at udvikle sig selv og ikke bliver tvunget til det af andre, nemlig staten.

Derfor er Fremskridtspartiets forslag, hvis vi skal tale om en reform, en forenkling af uddannelsessystemerne. Og det er ligegyldigt, om det er VUC, AMU-centrene, handelsskoler, voksen- og efteruddannelse osv. De skal simpelt hen forenkles, så enhver ved, hvad det er, de kan tilslutte sig, hvad det er, de selv kan melde sig til.

Og så skal man i langt højere grad gå over til at lade det blive en ting, man gør i samarbejde med sin arbejdsgiver, altså at man også benytter sig af hele det aftenskoleuddannelsesstilbud, der foreligger. Det ved jeg at undervisningsministeren og Fremskridtspartiet faktisk er rimelig enige om, i hvert fald den del af det, hvor folk selv tager initiativ, hvor de selv finder ud af, hvad det er, de gerne vil uddanne sig til, hvad det er, de gerne vil lære, og ikke bliver påduttet af det offentlige, at nu skal man have en eller anden